

Nagelhus Schia Productions 2 & Passoverdance

Chow / Haagenrud

- et tverrkulturelt dansesamarbeid

Studio NSP

Urpremiere 30. november 2023

Spilles også 1. og 2. desember 2023

20% av inntektene går til Flyktningshjelpen.

Forestillingen varer i ca. 75 min.

Det er ikke tillatt å fotografere/filme eller gjøre lydopptak under forestillingen.

Mobiltelefoner skal være avslått under forestillingen.

Kunstnerisk leder: Guro Nagelhus Schia

Assisterende kunstnerisk leder: Vebjørn Sundby

Velkommen til Chow / Haagenrud – vårt tverrkulturelle dansesamarbeid!

Vår nye og spennende samarbeidsforestilling med dansekompaniet Passoverdance fra Hong Kong og våre egne dansere fra talentprogrammet Nagelhus Schia Productions 2 (NSP 2) har vært en reise av kulturell utveksling, kunstnerisk utvikling og utforskning.

To separate verk, skapt av koreografer som bringer sin kunstneriske visjon til scenen. Pewan Chow fra Hong Kong og Hege Haagenrud fra Norge har begge over flere år utviklet sine helt unike arbeidsmetoder og uttrykk. Hege med sin minimalistiske, presise stil med lipsynking og gester. Og Pewan med sitt varsomme og sanselige uttrykk om separasjon, men også håp, som gir rom til refleksjon og ettertanke.

Å samle unge dansere med ulik bakgrunn og dansestil utfordrer kreativiteten. Det gir rom for å tenke utenfor boksen og eksperimentere med nye tilnærminger til dans.

Passoverdance og NSP 2 deler en felles visjon om å identifisere og støtte unge dansekunstnere, og dette samarbeidet er en feiring av talent og kreativitet fra begge sider av kloden. Møtet mellom kompaniene gir danserne en unik mulighet til å utvikle sin kunstneriske kompetanse i et internasjonalt miljø.

Samarbeidet vårt har vært både en kunstnerisk utforskning og en feiring av mangfold og inkludering. Dessverre står vi overfor mange utfordringer knyttet til mangfold og inkludering over hele verden. Jeg tror dans har en unik og utrolig evne til å bygge broer mellom kulturer og mennesker, der forskjeller ikke bare aksepteres, men verdsettes.

Etter forestillingene her i Sandvika reiser Passover Dance og Nagelhus Schia Productions 2 videre og fremfører forestillingen på Hong Kong Arts Centre.

God forestilling!

Med hilsen, Guro Nagelhus Schia

Kunstnerisk leder, Nagelhus Schia Productions

Law of Linkage

Koreografi: CHOW Pui-wan Pewan

Jeg
vil fly
til
tempelet
Betrakte
din dans, flakse
i
endeløs glede!

願 飛到殿中，
看 汝在飛，
翱翔之間
我 觀其身
樂 無窮！

Meaning 3.0

Koreografi: Hege Haagenrud

«Det er som om verden har gått inn i hodet mitt og stjålet noe av det marerittene mine er av laget av ... Og så går jeg ut, og ser folk som går tur med hunden sin og tenker på kjøkkenet sitt, og alt virker veldig rolig.

Så, når det verste skjer, kan jeg på et vis slutte å frykte det ukjente, jeg får en slags form for klarhet, hvis det gir noen mening.»

- Charlie Brooker, skaper av Black Mirror

I *Meaning 3.0*, skapt spesielt på danserne fra NSP 2 (NO) og Passoverdance (HK), møter vi seks representanter fra millenniumsgenerasjonen. Født inn i oppløsningens tidsalder og veiledet av konspirasjonsteorier og ny-religiøs oppvåkning, er de kastet inn i en verden preget av usikkerhet. Hvordan har det preget dem å vokse opp med troen på at vi står på randen av et endelig sammenbrudd?

Vi har vært vitne til en kollaps av den tradisjonelle, organiserte religionen, som kan kalles *Meaning 1.0*, samtidig har den moderne liberalismen (*Meaning 2.0*) begynt å vise tegn til slitasje. Hvordan kan vi kombinere frelsen som religionen lover, og inkluderingen som den moderne liberalismen forplikter seg til? Hvordan kan vi skape *Meaning 3.0*?

Innholdet i dette programmet gjenspeiler ikke synspunktene til regjeringen i Hongkongs spesielle administrative region.

Medvirkende:

Law of Linkage

Koreografi: Pewan Chow

Dansere: Andreas Holme Kjærland og Gigi Yang

Prøveleder: Cherry Leung

Kostyme: Pewan Chow

Lysdesign: Leo Cheung

Komponist: Priscila Chu

Lyd: Terje Wessel Øverland

Produsent: Anne Hung

Prosjektet har mottatt økonomisk støtte fra The Arts Capacity Development Funding Scheme ved Hongkongs spesielle administrative region.

Passoverdance er støttet av Hongkongs spesielle administrative region

Meaning 3.0

Koreografi: Hege Haagenrud

Dansere: Claire de Caluwe, Facundo Ebenegger, Ingrid Schade, Rain Chan, Summer Tai, Szeling Wong

Kostymedesign: Line Maher, Hege Haagenrud

Lysdesign: Jan Harald Ovrum, Hege Haagenrud

Lyddesign: Terje Wessel Øverland, Hege Haagenrud

Nagelhus Schia Productions:

Kunstnerisk leder: Guro Nagelhus Schia

Assisterende kunstnerisk leder: Vebjørn Sundby

Prøveleder: Kristin Hjort Inao

Produsent: Tara Ishizuka Hassel

Nagelhus Schia Productions er støttet av Bærum kommune, Viken fylkeskommune, Talent Norge og Sparebankstiftelsen DNB

NSP 2 er et samarbeid mellom Nagelhus Schia Productions og Bærum Kulturhus

Chow / Haagenrud er produsert av Nagelhus Schia Productions og Passoverdance

Om koreografene:

Hege Haagenrud har siden 2002 koreografert et tyvetalls verk, blant annet ved Den Norske Opera & Ballett, Dansens Hus og Oper am Rhein. I 2007 mottok hun Danse-og teatersentrums ærespris, i 2016 ble hun nominert til Kritikerprisen, og i 2017 ble forestillingen *The Rest is Silence* representert gjennom Aerowaves. Arbeidene hennes er stringente og minimalistiske, ofte med utgangspunkt i dokumentariske settinger hvor lyden i forestillingene er gjengivelser av reelle intervjuer eller andre samtaler hentet fra sosiale medier og realityserier.

Pewan Chow er koreograf, utøver og kunstnerisk leder for Passoverdance siden 2008. Hun har skapt en rekke verk, og har mottatt Hong Kong Dance Awards i 2010, 2013, 2016 og 2018 for henholdsvis stykkene *Homecoming*, *Maze*, *In Search of Space in a Cramped City: A Moving Exhibition – Urban Bottling* og *In Search of Motion in a Virtual City: Grey Area*. I 2017 fikk hun prisen som Årets kunstner av Hong Kong Arts Development Council, og i 2022 ble hun utnevnt til æresmedlem i The Hong Kong Academy for Performing Arts (HKAPA).

Passoverdance ble etablert i 1993 i Hong Kong. I 2008 gikk dansekompaniet gjennom en omstrukturering ledet av blant annet Pewan Chow, som også i dag er kunstnerisk leder for kompaniet. Passoverdance har som mål å fremme og utvikle dansemiljøet i Hong Kong, samt å dyrke frem nye talenter innen samtidsdans. Kompaniet har siden 2016 mottatt støtte fra Hong Kong Arts Development Council.

NSP 2 ble lansert høsten 2019 som et nasjonalt talentprogram for samtidsdans. Målet er å fange opp de beste unge danserne og hjelpe dem til å utvikle sitt kunstneriske talent og bygge grunnlaget for en profesjonell karriere samtidig som de mottar lønn for arbeidet. NSP 2 inkluderer et mentorprogram med teknisk, koreografisk og scenisk talentutvikling på svært høyt nivå der deltakere blant annet får muligheten til å jobbe med ledende koreografer fra inn- og utland, blant annet i en helaftens produksjon. Programmet er et samarbeid mellom Bærum Kulturhus og NSP, og er støttet av Talent Norge, Sparebankstiftelsen DNB, Viken Fylkeskommune og Bærum Kommune.

Nagelhus Schia Productions (NSP) er Norges tredje nasjonale dansekompani med fast offentlig bevilgning. Initiativtaker og kunstnerisk leder Guro Nagelhus Schia og assisterende kunstnerisk leder Vebjørn Sundby har lang fartstid og høy profil på samtidsdansscenen i Norge og internasjonalt. I tillegg til å produsere og promotere danseproduksjoner av høyeste kvalitet, er en prioritert oppgave for kompaniet å engasjere nyutdannede dansere og støtte talentutvikling på høyeste profesjonelle nivå. Kompaniet er støttet av Viken fylkeskommune, Talent Norge, Sparebankstiftelsen og Bærum kommune, og holder til daglig til i Studio NSP i Sandvika.

Hege Haagenrud har tidligere koreografert stykkene *White Noise* (2020) og *We've said this before* (2023) for Nagelhus Schia Productions. I *Meaning 3.0* viderefører hun metoden som etter hvert har blitt hennes varemerke, der lyden i forestillingene er gjengivelser av reelle intervjuer og andre bekjennelser hentet fra internett, og hvor utøverne iscenesetter teksten og gjør den til en visuell opplevelse for publikum gjennom lipsynking og gestisk dans. Haagenruds karakteristiske bevegelsespråk har en egen evne til å formidle språkets musikalitet samtidig som det bidrar til å skape en distanse og en underliggjøring av tekstene fra vårt eget årtusen og vår egen skjermvirkelighet.

Vi har snakket med Hege om hennes arbeidsmetoder og hvor hun henter inspirasjon fra.

Hvem er Hege Haagenrud? Kan du si noe om arbeidsmetoden din, hvordan du jobber frem en forestilling?

Jeg ble ferdig med utdanningen i 1998, og har jobbet som koreograf i tjue år. Det er nesten litt fascinerende at jeg har valgt dans fordi jeg er såpass glad i tekst, men jeg har utviklet en metode hvor språket er en naturlig og nødvendig del av koreografien; teksten gir motivasjon til både narrativ og bevegelsespråk. Danserne spiller ikke ulike karakterer, men gjennom tekstenes forskjellige uttrykk får man som publikum en følelse av at de blir «overtatt av en kraft», de blir som et slags medium.

Det første jeg gjør er å finne tematikk. Jeg har gjort et par forestillinger der jeg også gjør intervjuer selv, men det finnes ufattelig mye spennende materiale på YouTube. Jeg kan sitte i timevis og lete uten å finne noe, men så plutselig kommer jeg over noe, det er litt som å fiske. Jeg samler inn veldig mye tekst før jeg begynner å kutte ned og redigere.

For danserne går første del av prøveperioden ut på at de skal få inn tekstene, lære seg gestene og begynne å sette ord og bevegelse sammen. Det er et veldig komplekst materiale for dem å jobbe med, det er litt sånn på tå hev hele tiden, og det synes jeg gir en fin energi. Jeg jobber mye med spenning. Det trenger ikke være masse store bevegelser, men alt har en intensjon, en energi og en nødvendighet. Jeg liker kostymer som gir en ytre begrensning for danserne, de er gjerne store, avstivede og upraktiske. Det gir også en følelse av noe opphøyd og litt gammeldags som jeg synes kontrasterer tekstene på en interessant måte.

Jeg jobber med å bygge opp en base av gester som kan brukes for de vanligste ordene (jeg har for eksempel alltid de samme gestene for «death», «I» og «listen»), samtidig er det med hvert nytt prosjekt veldig mange nye ord, og vi jobber mye med å finne nye gester underveis i prosessen. Det er viktig for meg at det ikke blir et altfor tydelig tegnspråk hvor teksten og gestene sier det samme, slik at vi veksler mellom gester der noen har en klar indikasjon på at de henger sammen med ordet, mens andre er basert på ordets dynamikk.

Til nå har vi 38 sider med gester. For hvert nytt prosjekt kommer det nye ord. Jeg har laget en bank med gester som vi starter med, og finner så på nye gester til ord som er spesifikke for det enkelte prosjektet. Det jeg liker med denne metoden er at man også kan jobbe på ulike språk; fordelene med lipsynking er at dansere ikke trenger å være veldig gode i språket til de skal lipsynke til, de kan forholde seg til tekstene som om det var musikk.

Lydbildet blir til slutt en collage av tekster som er tatt overalt fra, og som gir inntrykk av at danserne selv nesten blir overrasket over hva de sier. Vi jobber også mye med å utvikle et lydbilde som henger sammen som

en helhet, med filmatisk musikk, lydeffekter, fordreide stemmer og kor.

Hva er det som trigger deg, og kan du si noe om bakgrunnen for forestillingen? Hva er egentlig «Meaning 3.0»?

Jeg er mer interessert i strømninger i tiden enn daglige nyheter, og lydklippene jeg finner er ofte med mennesker som er «on the fringe» eller i utkanten av normen. Når det gjelder denne forestillingen, så har jeg tatt for meg følelsen av dommedag, som jeg tror mange i vår tid kjenner på.

Forfatteren Jamie Wheal skriver i boken *Recapture the rapture* om hvordan samfunnet har endret seg de siste hundre årene. Vi har gått fra Meaning 1.0 – organisert religion – til Meaning 2.0 – troen på liberalismen og demokratiet – til et samfunn uten felles holdepunkter. Hva gjør man da? Meaning 3.0 forklarer han som et forsøk på å kombinere dette. Du trenger ikke å tilhøre en bestemt kirke, men kan likevel ha en spirituell tilhørighet og empati med andre mennesker. Samtidig trenger vi et sekulært system som også tar vare på det fysiske mennesket. Hvordan kan vi ha en fot på jorden og samtidig finne trøst i tro eller hva det skal være?

I *Meaning 3.0* har jeg samlet tekster fra alt fra konspirasjonsteoretikere, ekstremister som vil gjeninnføre dødsstraff for legene som «tvang» folk til å ta covid-vaksine, til de som er redde for at verden skal gå under og dermed søker til spiritualitet, og New Age. Strauss-Howe-teorien, også kjent som "The Fourth Turning", hevder at historien følger en syklisk rytme bestående av fire generasjonelle "turnings": "High," "Awakening," "Unraveling" og "Crisis." Hver av disse syklusene varer i omtrent 20 år. Det jeg finner interessant med dette, er at menneskene også påvirkes alt etter som hvilken fase de er født inn i. Danserne i forestillingen representerer millenniumsgenerasjonen, født inn i «the fourth turning», en verden i krise. Hvordan påvirker det deres fremtidstro og lesning av verden?

Historisk sett går jo ikke verden under, syklusen starter rett og slett på nytt og vi går over i en fase av håp og fremtidstro. Personlig skulle jeg ønske jeg hadde en religiøs tro, men det har jeg dessverre ikke. Derimot har jeg stor tro på det menneskelige og det mellommenneskelige. Jeg er en skeptiker, som prøver å være åpen. Dette høres kanskje ut som en veldig dyster forestilling, men tanken er «Hvor går vi herfra?» «Hva kan vi gjøre?»

Hvem er denne Charlie Brooker?

Jeg synes han er interessant fordi han er like gammel som meg, og har vokst opp i samme tid som meg. Jeg gikk rundt og var livredd for atomkrig. Det var vi jo alle som vokste opp på sytti- og åttitallet. Han snakker om den dissonansen der man er livredd for at noe skal skje, og så går man ut og ser at folk er helt vanlige og opptatt av overfladiske ting. Når nyhetene reflekterer det indre dramaet blir han nesten litt lettet, sier han. Det er ikke bare hans egen innbilning, vi er faktisk enige om at det er en krise. Den beredskapen han føler er reell. Det å

være barn og føle det sånn, var ekstremt skummelt fordi jeg hadde veldig lite oversikt. Jeg visste hvor alle tilfluktsrommene i byen var, men hadde veldig ærlige foreldre som sa at tilfluktsrom ikke hjelper mot atombomben. Samtidig har jeg en tro på at de fleste mennesker som sitter med makt er mennesker som vil godt. Vi må jo bare tro på det. Men den troen blir hele tiden rokket ved.

Alex Jones, mannen bak plattformen InfoWars, får æren av å starte forestillingen. Journalisten og TV-verten Piers Morgan prøver å ha en debatt med Alex Jones, som løser det ved å hele tiden rope høyere og snakke over Morgan. Alex Jones er en konspirasjonsteoretiker som blant annet hevder at massakren på Sandy Hook Elementary School i 2012 var iscenesatt av myndighetene. Så han er virkelig helt ... OG en god venn av Donald Trump..

Det er interessant å se disse bombastiske menneskene kontra de også ganske bombastiske selvhjelpsguruene, hvor alt skal løses med holdning, «affirmations» og pusting. Så problemet blir at folk tenker de skal være lykkelige hele tiden, og er de ikke det, så er det noe som er galt, noe som må repareres. Dermed skaper man et slags sykdomsbilde av noe som egentlig er en ganske normal og naturlig reaksjon på den tiden vi lever i. Utfordringen i dag er at vi har en forventning til hva livet skal være, samtidig som vi ikke har religionen eller tilliten til de på toppen slik som vi hadde før, og det gjør oss veldig sårbare, på leting etter hva som kan gi livet ny mening, en «quick fix».

Hva den største forskjellen mellom å jobbe på oppdrag fra oss og med eget kompani?

Jeg har ingen driftsstøtte, så jeg har ikke noe eget kompani i så måte og jobber derfor fra prosjekt til prosjekt. Det er en mye større arbeidsmengde utover den koreografiske jobben. Nå som jeg ikke bruker tid på det administrative kan jeg vie min tid til å være i studio, dessuten kan jeg jobbe med ferskere tema. I tillegg er man del av et større miljø og føler seg ikke så alene. Vi trenger fler kompanier som dette. Det er alltid en kamp om studiotid og scener i det frie feltet. Her får jeg i tillegg dansere. Det en ferdig pakke, en plan, en verden av forskjell!

Pewan Chow is a choreographer, performer, and the artistic director of Passoverdance since 2008. She has created a range of works, and has received the Hong Kong Dance Awards in 2010, 2013, 2016, and 2018 for her pieces *Homecoming*, *Maze*, *In Search of Space in a Cramped City: A Moving Exhibition – Urban Bottling*, and *In Search of Motion in a Virtual City: Grey Area*, respectively. Chow was awarded Artist of the Year (Dance) by the Hong Kong Arts Development Council in 2017 and awarded Honorary Fellow by The Hong Kong Academy for Performing Arts (HKAPA) in 2022.

We spoke to her about her newest creation – *Law of Linkage* – created for the two dancers Gigi Yang from Passoverdance and Andreas Holme Kjærland from NSP.

Please tell us about yourself

I am a choreographer from Hong Kong. I graduated from the Hong Kong Academy for Performing Arts before I went to London Contemporary Dance School. I obtained my master at the Laban Dance Centre in London. I later returned to Hong Kong to start teaching at the academy, where I remained for seventeen years. Besides technique I taught all the creative aspects of the subject, such as composition, improvisation, and repertoire.

In 2008 I established my own company, Passoverdance. I am a very shy and quiet

person, that is why I like dance. Normally I don't speak that much, but through my choreography I feel that I can share much more.

Can you say something about the performance? What is “Law of linkage”? From where did you take inspiration?

I borrowed the title from my son's dissertation. He studied animation, and this was the name of his final project. I read the name again and again, and I started wondering about what he meant by “Law of linkage”. I never had the chance to ask him, but I find it quite interesting because every time you hear “law” of something, you think about a rule or a theorem, or about genetics. But when I watched his animations there is nothing about that. I think that he was trying to reinvent connectivity.

I found this very interesting. How do you reinvent connectivity? Especially in a non-physical sense, in a spiritual way. That inspired me to start thinking about this piece. Three years ago, I lost my son. I then reread his thesis many times. My son was also a painter, and I looked at his paintings and animations. He had Asperger's and was a very

quiet person. He was very attached to me, but at the same time he really wanted to connect to other people. He always felt that life was solitary. I think that is why he started this research.

What does it mean to connect in a non-physical way? I found three words as to how we can stay connected in a non-physical sense: *miss, hope and bless*. To miss someone forms the base of every relationship; whenever you experience something new you would like to share that experience with your special person. This is a vital element *Law of Linkage*. You hope that one day you will see each other again. That you will see your partner again or visit your family again. Hope makes you go forward. When you are missing someone, you want that person to be in a good shape, to be blessed.

*I
Wish to fly
to
the Temple,
Beholding
your dance and fluttering
with
Infinite joy!*

I wrote this poem two years ago, in Chinese. It is about 凄美, or melancholia. A kind of beauty that evokes strong emotions or a sense of melancholy.

To create this piece was a process of healing. It has been a long process of waiting and facing myself to get the courage to face my loss again. This is the most personal piece I have ever made. It is not based on research, but on my own personal feelings, it is very honest. It is about separation, but still finding a linkage.

Can you say something about your working method? How do you develop a dance piece?

I usually take one year to create a new piece, but this time the piece took shape in two weeks. This is a new record for me! I was very nervous before I came here because I had a strong feeling about what I wanted to achieve. Originally, I didn't have the seesaw, but the idea kept coming back to me, so I decided I wanted to have it on the stage. This element is helping me get the feeling and the atmosphere I wanted to achieve.

I work very closely with the artists, taking the movements directly from their bodies. We improvise, and they create a lot of movement material for me. I give them tasks or images, and we keep digging into movements, concepts, and ideas. I usually have a very clear structure. This time I only had a strong feeling about what I wanted to achieve. I didn't want to tell a story, I just kept researching about how I could express this kind of beauty that evokes strong emotions or a sense of melancholy. Like an impressionist painting where people are walking in the fog, and where you can see them, and you don't see them at the same time.

You are creating a duet with one dancer from POD and one from NSP 2. How is that?

I used to work only with dancers that I trust because that is easy, but in recent years I enjoy working with dancers that I don't know. Even though its challenging and it doesn't work every time, it helps opening up and finding more possibilities. I think it's really nice. I know Gigi from before and knew that I wanted her in my piece, but it is of course the first time I work with Andreas. It has worked very well, and he is a wonderful dancer. I think he is perfect for this piece.

Interviewer: Tara Ishizuka Hassel

Photos: Tale Hendnes

